

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת קְדוּשִׁים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ י"ז - חֲלָק כ"ז

קוֹנְטֵרְס 507

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אגרות הזוהר

שז

עכשו שאני יודע מה כחו של לימוד הזוה"ק - אבקש מכ"ק הרב שליט"א לתת לי 70 ספרי תקונוי זהר לחלק לכל נהגי התחנה, שמי כמונו יודעים כמה צריכים וזקוקים אנו לנסים בכל יום.

בברכה:

מרדכי בן חיים, נהג מונית

– מכתב עו –

לימוד הזוהר הקדוש מביא שלום בית

בס"ד, ג' אדר שנת תש"ע

לכבוד הרבנים הגאונים "חברת מזכי הרבים העולמי" שליט"א.

אברך חשוב מפה עירנו סבל רבות מבצרות שלום בית. רבנים גדולים וחשובים התערבו ונתנו עצות ולא עזר כלום, עד שהחליטו על גרושין - וזהו! אותו אברך אמר לעצמו, אולי ננסה עוד רב. והפעם רב ספרדי, אולי הוא מבין יותר טוב... אמר ועשה!

וכך נשאל על ידי הרב, האם אתה קונה לאשתך בגדים חדשים? - לא. לא ידעתי, מאיפה אשלם וכו' - בא ואיעצך עצה נכונה, תתחיל ללמד כל יום בביתך זהר הקדוש בקול ובנעימה, ועוד תאמר לאשתך - ששמעת חדוש גדול שלא ידעת, והוא שצריך לקנות מתנות לאשה ולתת לה סכום גדול לקנות שמלה וכובע ונעלים ועוד.

סוף מעשה, שמשפחה עם ששה ילדים חזרו לחיות בשלום בית, וזה בזכות הרשב"י הקדוש שמסלק המקטרגים ומשרה מדת הרחמים.

בברכה:

אחד מהלומדים

עיר העתיקה ירושלים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הרב נחום ראזענבערג - רב המקוואות ובעמח"ס "אש יצאה מחשבון" - פה ברקלין, נוא יארק

עמ"נ עש"ו - אתרא קדישא מירון - יומא דהילולא.
לכבוד האי גברא רבא ויקירא המפורסם לשם ולתהלה, המאור הגדול מעו ומגדול, חריף ובקי, משנתו קב ובקי, מאיר עיני העולם, מגלה אור הנעלם, ממנו ישקו כל העררים, ובגרו יאירו כל המחשבים, ממגדירי הרבים, זכותו לעד שבחוקם, כבוד הרב הרבני המפורסם, כ"ק האדמו"ר מהאלמין, הרה"צ רבי שלום יהודה גראס שליט"א, שלומו לעד ישגה, מנהוריה אהני לן שרגיה, רוב ברכות וכל טוב לעד סלה.
אפתח פי במילי לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי.

בנתה לכל אשר ל"ג בעומר - יום קדוש ונורא. ומכל תפוצות ישראל מתקבצים ועולים מירונה לשמוח עם התנא האלוקי רשב"י ולהושיע, כל אחד אומר תהילים בפי כוחו, מתחנן מבקש בקשתו ומייחל לישועתו, אכן יש לדעת שביום ההילולא יש ענין גדול מאוד מאוד ללמוד בספר הזוהר שחיברו התנא האלוקי, שאז מדבק, בביכול, עם הצדיק, ושפתותיו דובבות ובוראי יוושע. כמו כן כדאי ונחוץ שיקבל על עצמו ללמוד מן ספר הזוהר גם במשך השנה כולה מידי יום ביומו, וכך כל ההשפעות הטובות של יום נגמגו זה תמשכנה לכל השנה.

אזכרה בימי חורפי אשר זכיתי ושמעתי מפי בעל ה"סולם" זצ"ל בעצמו, וכך סיפר לי: כשהרשע הגדול ימ"ש רצח 6 מליון יהודים באירופה, אמרתי לכולם: "אי אפשר לנצח רשע זה, ומלחמה זו לא תסתיים אלא אם כן יקומו יהודים וילמדו זוהר הקדוש". לכן יש בעל ה"סולם" ותרומם הזוהר ללשוה"ק שיהי' מובן ליהודים פשוטים בפי השתגם. ואכן בסיום עבודתו, ביום שגמר התרגום על ספר הזוהר, נחל היטלר ימ"ש תבוסה קשה במלחמה, וכך ניצלו מעט היהודים ששרדו, ובנסים גלויים ניצלה ארץ ישראל מצפורנו של אותו רשע ימ"ש. - בזכות הזוהר הקדוש.

ואכן כך נכתב מפורש בזוה"ק פרשת נשא בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי- בזה הספר (הזוהר הקדוש) יצאו מן הגלות ברחמים.

בשנת תשכ"ו, עת מלחמת "ששת הימים", למדתי בישיבת וויזניץ ב"ב אצל הגאון וקדוש בעל ה"אמרי חיים" זצוק"ל, בימים דאז, יצאו 4 מדינות נגד עם ישראל: מצרים, ירדן, סוריה ולבנון החליטו להלחם נגדינו, הסכנה היתה גדולה והפחד ממש נורא - שלושה ימים לפני תחילת המלחמה כבר היו סגורים כבישי הגליל מפני חחד האויב, שמא תתקוף לבנון את הצפון. ולא הרשו לנוע בדרכים. האדמו"ר מוויזניץ ביקש וקיבל רשיון מיוחד להגיע למירון, ואמר: כשאגיע לרבי שמעון אפעל כל מה שצריך. וכך עלה לציון הקדוש של רשב"י. כשנכנס לציון הקדוש לקח ספר הזוהר פתח דף ראשון ואמר: כאן כתוב "ספר הזוהר מהתנא האלוקי רשב"י", ומירש: דאס אז די לעבטונגע ספר "ספר הזוהר" וזאס לערנט אונו "מהתנא" געטליכקייט "האלוק" פון וועם? פון רשב"י, [תרגום ללשה"ק: זה הספר המואר (הזוהר) שמלמד אותנו (מהתנא) אלוקות, ממי? מרשב"י]. אח"כ נגיש לציון הקדוש נשק ואמר: כבר ניתקתי כל הקשרים של כל האומות הרצוצות להרע לישראל. היאך עשיתי זאת? כי דבקתי בתנא הקדוש רשב"י. וכולנו יודעים על הניסים הגדולים שקרו במלחמה זו.

כיום כשארץ ישראל נמצאת בסכנה גדולה מאירון, מובא בגמ' על אמורא שאמר, בהגיע זמן פטירתו ראו לקבור אותו עמוק עמוק באדמה, כי לא יהיה קש בישראל שהסוס הבבלי (שהוא אירון) לא יאכל. על כן מוטלת עלינו החובה להזדרז בלימוד הזוהר הקדוש, כי עם ישראל זקוק לישועות גדולות, וכשנדרבק בספר הזוהר נמתק כל חבלי משיח.
רק צריכים שהלימוד יהיה בקדושה ובטהרה.. הגמ' אומרת בברכות נ"ב, עזרא הסופר תיקן "תפילת עזרא", ועד כמה גדולה תפילת זו, מספרת תורה, על אדם שרצה לחטוא ח"ו, אמרה לו האשה: אם אין לך מקוה היאך תטהר? ופרש מן העבירה ולא נבשל.

(עיין גמרא בברכות דף ט"ז על הפסוק "כנחלים נטיו כננות עלי נהר" - ראיתי מהצדיק הקדוש רבי פנחס מקארץ זי"ע בספר אמרי פנחס השלם דף קס"ד: אמר: קצת בני אדם אומרים בעבור שישבין בכפרים ואין להם מקוה אינם רוצים ללמוד זוהר, ואני אומר להם אדרבא - על דרך שמעתי מהרב שאמר כשהלך יום טוב בערב שבת אין צריך לטבול על השבת. כי מה צריך מקוה גדולה מקדושת יום טוב. (ישו חלק בין גירסת הזוהר להעמקה בקדושת הקבלה).

וכל שכן ללימוד הזוהר הקדוש, כפי שמביא ה"מאור ושמש" פרשת אחרי, על בת ש"ץ ימ"ש, שהיו כולם צדיקים גדולים, רק שלמדו קבלה שלא בטהרה לכן נהיו אפיקורסים וכופרים בה' רח"ל. אבל אם נלמד בזוה"ק בקדושה ובטהרה נהיה משומרים מכל חטא ועון ונביא בכך הגאולה השלימה.
הקב"ה גלגל חובות ע"י זבאי, אדם קדוש שיש לו הזכות להמתיק לכלל ישראל חבלי משיח, הרב הצדיק רבי שלום יהודה גראס שליט"א, שמסר נפשו כפשוטו ממש לחשיטה, למקוואות, למצות, ולכל דבר שבקדושה, משיח צדיקנו ודאי יראה עליו באצבעו, שסייע לביאתו.

יחד עם כלל ישראל נברכו לזכות לאריכות ימים ושנים ולקבל פני משיח צדיקנו, ותחזינה עינינו בשמחה זו, בב"א.

מכבדו ומוקירו כערכו הרם, עבד לעבדי ה'

הרב נחום ראזענבערג, רב המקוואות

(הערת המערכת: טרם היכנס הספר לדפוס, הגיע מכתב חשוב זה, ומפאת נחיצותו נדפס כאן)

וכף היתה רבי שמעון עושה -
כשהיה הולך בעיר והיו החברים
הולכים אחריו וראה נשים לפות,
השפיל את עיניו, והיה אומר
לחברים: אל תפנו.

וכך מי שמסתכל ביפי של אשה
ביום, בא להרהור בלילה. ואם
עולה אותו הרהור רע עליו, עובר
משום ואלהי מסכה לא תעשו
לכם. ועוד, אם שמש עם אשתו
בזמן שעולה בו אותו הרהור
הרע, אותם בנים שمولידים
נקראים אלהי מסכה. ועל זה
כתוב אל תפנו אל האלילים
ואלהי מסכה לא תעשו לכם. רבי
אבא אמר, אסור לו לאדם
להסתכל באילי עבודה זרה,
ובנשות העמים, ולא להנות מהן,
ולא להתרפא בהן. שאסור לו
לאדם להסתכל במקום שלא
צריך.

רבי אבא פתח, (תהלים 108) פנה אלי
וחנני תנה ענף לעבדך. פנה אלי
וחנני, וכי לא היה לו לקדוש
ברוך הוא בעולם? פה פדור,
שהוא אומר פנה אלי וחנני? אלא
כך שנינו, דוד אחר יש לקדוש
ברוך הוא, והוא ממנה על כמה
אובלוסים עליונים ומחנות.
וכשרוצה תקדוש ברוך הוא
לרחם על העולם, מסתכל בדוד
הזה, ומאיר לו פנים, והוא מאיר
לעולמות וחס על העולם.

ויפיו של הדוד הזה מאיר לכל
העולמות, ראשו גלגלת זהב
שנרקמה בשבעה תכשיטי מינים
של זהב, והרי פרשה. וחביבותו
של תקדוש ברוך הוא כנגדו,
ומרב אהבתו אליו אמר לקדוש
ברוך הוא שיחזיר עיניו כנגדו
ויסתכל בו, משום שהם פים
בכל, כמו שאמר (שיר ו) הסבי
עיניך מנגדי וגו'. הסבי עיניך
מנגדי, שבשעה שהעינים הללו

היה אזיל במתא, והיו חבריאי אזלין אבתריה,
והמא לאינתו שפיראן, מאיך עיניה, והיה
אמר לחבריאי אל תפנו.

וכך מאן דיסתפל בשפירו דאנתתא ביממא,
אתי להרהורי בליליא. ואי סליק ההוא
הרהורא בישא עלויה, אעבר משום ואלהי
מסכה לא תעשו לכם. תו, אי שמש באנתתיה
בזמנא דסליק ביה ההוא הרהורא בישא, אינון
בנין דאולידו אלהי מסכה אקרון. ועל דא
פתיב, (ויקרא ט) אל תפנו אל האלילים ואלהי
מסכה לא תעשו לכם. רבי אבא אמר, אסיר
ליה לבר נש לאסתפלא באילי עבודה זרה,
ובנשי דעמין, ולא לאתהנייא מנייהו, ולא
לאתרפאה בהו, דאסיר ליה לבר נש לאסתפלא
באתר דלא אצטריך.

רבי אבא פתח, (תהלים 108) פנה אלי וחנני תנה
ענף לעבדך, פנה אלי וחנני, וכי לא היה
ליה לקודשא בריך הוא בעלמא שפירא כדוד,
דאיהו אמר פנה אלי וחנני. אלא הכי תנינן,
דוד אחרא אית ליה לקודשא בריך הוא, והוא
ממנא על כמה אובלוסין עלאין ומשריין. וכד
בעי קדשא בריך הוא לרחמא על עלמא,
אסתפל בהאי דוד, ונהיר ליה אנפין, והוא
נהיר לעלמין, וחייס עלמא.

ושפירו דהאי דוד, נהיר לעלמין פלהו, רישיה
גולגלתא דדהבא, אתרקימת בשבעה
תכשיטי זינין דדהבא. והא אוקמוה.
וחביבותא דקודשא בריך הוא לקבליה,
ומסגיאות רחימותא דיליה גביה, אמר ליה
לקודשא בריך הוא, דיהדר עינוי לקבליה,
ויסתפל ביה. בגין דאינון שפירן בכלא, כמה
דאת אמר, (שיר השירים ו) הסבי עיניך מנגדי וגו'.
הסבי עיניך מנגדי דבשעתא דאלין עיינין

מסתכלין ביה בקודשא בריה ברוך הוא, אז מתעוררים בלבם חצי בליטראות באהבה עליונה, ומגדל השלכת של האהבה העליונה אליו, אמר הסבי עיניך מנגדי, טובבי עיניך לצד אחר ממני, שהם שורפים אותי בשלחבות אהבה. ועל כן פתוב בדרוד, (שמואל א-טו) והוא אדמני עם יפה עינים וטוב ראי. ובשביל אותו דוד עליון הנאה, אהבתו ותשוקתו של הקדוש ברוך הוא להדבק עמו, אמר דוד פנה אלי וחנוני.

מסתכלין ביה בקודשא בריה הוא, פדין מתערין בלביה קסטין דבלסטראי, ברחימותא עלאה, ובסגיאנות שלהוביתא דרחימו עלאה לגביה, אמר הסבי עיניך מנגדי, אסחר עיניך לסטר אתרא מני, דאינון מוקדין לי בשלהובי רחימותא. ועל דא כתיב ביה בדרוד, (שמואל א טו) והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב ראי. ובגין ההוא דוד עלאה שפירא, רחימנא ותיאובתא דקודשא בריה הוא לאדבקא ביה. אמר דוד פנה אלי וחנוני.

כמו זה, (בראשית כו) ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'. משמע שנקנס עם יעקב בן עדן, שהוא שדה התפוחים הקדושים. וכי איך יכול בן עדן להכנס עמו, שהרי בן עדן פמה הוא גדול ברחב ובארץ, פמה מינים של בתים עליונים קדושים, דרגות על דרגות, מדורים על מדורים יש שם?

בגוונא דא, (בראשית כו) ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו יי'. משמע דעאל עמיה עם יעקב גנתא דעדן, דאיהו שדה דתפוחין קדישין. וכי היך יכול גנתא דעדן לאעלא עמיה, דהא גנתא דעדן פמה רב הוא בפותיא ובארפא. פמה זנין דבייתין עלאין קדישין, דרגין על דרגין, מדורין על מדורין אית תמן.

אריא בן אחר עליון קדוש יש לקדוש ברוך הוא, ואותו הגן הוא אהבתו, ונדבק בו, ואינו שמור אלא לקדוש ברוך הוא לבדו, שהוא נכנס בו. וזה הוריש הקדוש ברוך הוא להמצא תמיד עם הצדיקים, וכל שפן להמצא בו עם יעקב, וזה מה שזמן לו הקדוש ברוך הוא להכנס עמו לסייע לו.

אריא גנתא אתרא עלאה קדישא אית ליה לקודשא בריה הוא, וההוא גנתא רחימותא דיליה, ואתדבק ביה, ולא אתנטיר אלא לקודשא בריה הוא בלחודי, דהוא עייל ביה. ודא אחסין קדשא בריה הוא לאשתפחא תדיר עמהון דצדיקייא. וכל שפן לאשתפחא ביה ביעקב, ודא זמין ליה קדשא בריה הוא לאעלאה עמיה לסייעא ליה.

כמו כן, (שם כח) אני ה' אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ וגו'. שנינו, מלמד שנתקפלה לו ארץ ישראל. וכי ארץ ישראל, שהיא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה, איך נעקרה ממקומה ולשבה תחתיו? אלא ארץ אחרת עליונה קדושה יש לקדוש ברוך הוא, ונקראת ארץ ישראל. והיא פתח דרגת יעקב

בגוונא דא, (בראשית כח) אני יי' אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ וגו'. תנן, מלמד שנתקפלה לו ארץ ישראל. וכי ארץ ישראל, דאיהי ד' מאות פרסה על ד' מאות פרסה, היך אתעקרת מאתרה, ויתבא תחותי. אלא ארץ אתרא עלאה קדישא אית לקודשא בריה הוא, וארץ ישראל אקרי. והיא תחות

דְרָגָא דִיעַקב דְקָאִים עֲלֵיהּ, וְאַחֲסִין לֵיהּ קַדְשָׁא
בְרִיף הוּא לְיִשְׂרָאֵל בְּגִין רַחֲמֵימִתָּא דְלֵהוּן,
לְדִיִּירָא עֲמַהוּן, וְלְדַבְרָא לֵהוּן, וְלֹאֲגָנָא לֵהוּן
מַפְלָא, וְאַקְרִי אַרְיָן חַיִּים.

הָא חַזִּי, אָסִיר לִיהּ לְבַר נֶשׁ, לְאַסְתַּפְלָא בְּאַתְר
דְּקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא מְאִיס בִּיהּ, וְרַחֲמֵימִתָּא
בִּיהּ נִפְשִׁיחָא. וּמַה בְּמַה דְרַחֲמִים קַדְשָׁא בְרִיף
הוּא, אָסִיר לְאַסְתַּפְלָא בִּיהּ, בְּמַה דְרַחֲמִים עַל
אַחַת פְּמָה וְכַמְהָ. דְתָא חַזִּי, אָסִיר לִיהּ לְבַר
נֶשׁ לְאַסְתַּפְלָא בְקֶשֶׁת, בְּגִין דְאִיהוּ חַיִּזוּ
דְדִיּוּקְנָא עֲלָאָה. אָסִיר לִיהּ לְבַר נֶשׁ לְאַסְתַּפְלָא
בְּאֵת קִימָא דִילֵיהּ, בְּגִין דְהוּא רְמִיז לְצַדִּיקָא
דְעֲלָמָא. אָסִיר לִיהּ לְבַר נֶשׁ לְאַסְתַּפְלָא,
בְּאַצְבָּעוֹן דְכַהֲנִי, בְּשַׁעֲתָא דְפְרָסִי יְדִיָּהּ, בְּגִין
דְתַמְנָן שְׂרִיא יְקָרָא דְמִלְפָּא עֲלָאָה. וּמַה בְּאַתְר
קַדְשָׁא עֲלָאָה אָסִיר (דף פ"ד ע"ב) לְאַסְתַּפְלָא,
בְּאַתְר מַסְאַבָּא רַחֲמֵימִתָּא לֹא כָל שְׂפָן. בְּגִינֵי כַּף,
אַל תַּפְּנוּ אֶל הָאֱלִילִים. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, וּמַה
לְאַסְתַּפְלָא בְּהוּ אָסִיר, לְמַפְלַח לֵהוּ, אוּ לְמַעַבַּד
לֵהוּ, עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְהָ.

וּבְגִינֵי כַּף, אַל תַּפְּנוּ אֶל הָאֱלִילִים. הֵכָא אַתָּא
לְאַזְהָרָא לֵהוּ לְיִשְׂרָאֵל פְּקַדְמִיתָא.
לְקַבִּיל (שמות כ) לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל
פָּנָי. וְאֱלֹהֵי מַסַּכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם, לְקַבִּיל לֹא
תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם. לְקַבִּיל אֲנֹכִי
יְיָ אֱלֹהֵיךָ, אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ. לְקַבִּיל כַּפְד
אַת אָבִיךָ וְאַת אִמְךָ. וְאַת שַׁבְּתוֹתֵי תַשְׁמֹרוּ,
זְכוֹר אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ. לֹא תַשְׁבְּעוּ בִשְׁמִי
לְשַׁקֵּר. לֹא תִשָּׂא אֵת שֵׁם יְיָ אֱלֹהֵיךָ לְשׂוֹא.
לֹא תִגְנוּבוּ, לֹא תִגְנוּב. וְלֹא תִכְחָשׁוּ, וְלֹא
תַשְׁקְרוּ אִישׁ בְּעַמִּיתוֹ. לֹא תַעֲנֶה בְרַעְיָךְ עַד
שַׁקֵּר. מוֹת יוֹמַת הַנוֹאֲף וְהַנוֹאֲפֵת, לֹא תִנְאָף.
לֹא תַעֲמֹד עַל דָּם רַעְיָךְ, לֹא תִרְצַח. וְהָא

שְׁעוּמַד עֲלֵיהּ, וְהוֹרִישׁ אוֹתָהּ
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל
בְּשִׁבִיל אַהֲבָתָם, לְדוֹר עַמָּם
וּלְהַנְהִיג אוֹתָם וּלְהַגִּן עֲלֵיהֶם
מִהַפֵּל, וּנְקִרָתָא אַרְיָן חַיִּים.

בָּא רָאָה, אָסִיר לוֹ לְאַדָּם
לְהַסְתַּפֵּל בְּמִקּוּם שְׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מוֹאֵס בּוֹ וּנְפָשׁוֹ רַחוּקָה
מִמֶּנּוּ. וּמַה בְּמַה שְׂאוֹהֵב הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אָסִיר לְהַסְתַּפֵּל בּוֹ -
בְּמַה שְׂרַחוּק עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְהָ.
שְׂבָא רָאָה, אָסִיר לוֹ לְאַדָּם
לְהַסְתַּפֵּל בְּקֶשֶׁת, מִשּׁוּם שֶׁהִיא
מִרְאָה שֶׁל דִּיּוּקָן עֲלִיוֹן. אָסִיר לוֹ
לְאַדָּם לְהַסְתַּפֵּל בְּאוֹת הַבְּרִית
שֶׁלוֹ, מִשּׁוּם שֶׁהוּא רוֹמֵז לְצַדִּיק
שֶׁל עוֹלָם. אָסִיר לוֹ לְאַדָּם
לְהַסְתַּפֵּל בְּאַצְבָּעוֹת הַכַּהֲנִים
בְּשַׁעֲתָא שְׁפוֹרְשִׁים יְדֵיהֶם, מִשּׁוּם
שֶׁשֵׁם שְׂרִי כְבוֹד הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיוֹן.
וּמַה בְּמִקּוּם קְדוֹשׁ עֲלִיוֹן אָסִיר
לְהַסְתַּפֵּל - בְּמִקּוּם טְמֵא רַחוּק לֹא
כָּל שְׂפָן. מִשּׁוּם כַּף, אַל תַּפְּנוּ אֶל
הָאֱלִילִים. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, וּמַה
לְהַסְתַּפֵּל בְּהֵם אָסִיר - לְעַבַּד
אוֹתָם אוּ לְעַשׂוֹת אוֹתָם עַל אַחַת
פְּמָה וְכַמְהָ.

וּמִשּׁוּם כַּף, אַל תַּפְּנוּ אֶל
הָאֱלִילִים. כָּאֵן בָּא לְהַזְהִיר אֵת
יִשְׂרָאֵל בְּכַרְאֲשׁוֹנָה, פְּנִיגַד (שמות כ)
לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל
פָּנָי. וְאֱלֹהֵי מַסַּכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם,
פְּנִיגַד לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל אֲנִי ה'
אֱלֹהֵיכֶם. פְּנִיגַד אֲנִי ה' אֱלֹהֵיךָ -
אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ. פְּנִיגַד כַּפְד
אַת אָבִיךָ וְאַת אִמְךָ - וְאַת שַׁבְּתוֹתֵי
תַשְׁמֹרוּ, זְכוֹר אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת
לְקַדְשׁוֹ. לֹא תַשְׁבְּעוּ בִשְׁמִי לְשַׁקֵּר
- לֹא תִשָּׂא אֵת שֵׁם ה' אֱלֹהֵיךָ
לְשׂוֹא. לֹא תִגְנוּבוּ - לֹא תִגְנוּב. וְלֹא
תִכְחָשׁוּ - וְלֹא תַשְׁקְרוּ אִישׁ
בְּעַמִּיתוֹ, לֹא תַעֲנֶה בְרַעְיָךְ עַד
שַׁקֵּר. מוֹת יוֹמַת הַנּוֹאֲף וְהַנּוֹאֲפֵת -
לֹא תַעֲמֹד עַל דָּם רַעְיָךְ

אוּקְמוּהָ, וְעַל דָּא כְּלָלָא דְאוּרִייתָא, בְּפִרְשָׁתָא דָּא.

אָמַר רַבִּי חֲזִינָא, בְּקַדְמֵיתָא, אָנְכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ. זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. לֹא תִשָּׂא. לֹא תִרְצַח. לֹא תִנְאַף. לֹא תִגְנוּב. בְּלִישְׁנָא יַחֲדָאִי. וְהִכָּא, אָנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם. אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ, וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ. אֶל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים. בְּלִישְׁנָא דְסִגְיָאִין. אֶלָּא תָא חֲזִי, מִיּוֹמָא דְהוּוּ יִשְׂרָאֵל שְׂכִיחִין בְּעַלְמָא, לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּלִבָּא חַד, וּבִרְעוּתָא חֲדָא, כְּמָה בְּהֵהוּא יוֹמָא דְקִיַּיְמוּ בְּטוּרָא דְסִינֵי. וְעַל דָּא כְּלָלָא אֲתָמַר בְּלִישְׁוֹן יַחֲדָאִי. לְבַתֵּר בְּלִישְׁנָא דְסִגְיָאִין, דְּהָא לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ כָּל פֶּךָ בְּהֵהוּא רְעוּתָא.

רַבִּי אֶלְעָזָר הָוָה אֲזִיל לְמַחְמֵי לְרַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקוֹנִיָּא חֲמוּי, וְהוּוּ עֲמִיָּה רַבִּי חֲזִינָא וְרַבִּי יוֹסִי, כַּד מָטוּ חַד בֵּי חֶקֶל, יִתְבוּ תַּחוֹת אֵילָנָא חֲדָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל חַד יִלְמָא מְלָה דְאוּרִייתָא. פִּתַּח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (הוֹשַׁע יג) וְאָנְכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ מֵאֲרִץ מִצְרַיִם וְאֱלֹהִים זוּלָּתִי לֹא תִדַּע. לֹא כָּתוּב אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֲרִץ מִצְרַיִם, אֶלָּא מִצְרַיִם, וְאֶלָּא אָנְכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ מֵאֲרִץ מִצְרַיִם, וְכִי מֵאֲרִץ מִצְרַיִם הָוָה לְהוּ מְלַכָּא, וְלֹא מִקְדַּמַּת דְּנָא, וְהָא כָּתוּב (בראשית לה) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל בְּנָיו הִסִּירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֹּכַח אֲשֶׁר בְּתוֹכְכֶם. וְכָתוּב (בראשית לה) וַנִּקְוּמָה וַנְעַלָּה בֵּית אֵל, וְאֵתָּא אֲמַרְתָּ מֵאֲרִץ מִצְרַיִם?!

אֲמַרְתָּ מֵאֲרִץ מִצְרַיִם. אֲלֵיָּא, מִן יוֹמָא דְהוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַלְמָא, לֹא אֲשַׁתְּמוּדְעוּ יִקְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כִּי בְּאֲרַעַת דְּמִצְרַיִם, דְּהוּוּ בְּהֵהוּא פּוּלְחָנָא קִשְׂיָא, וְצוּוּחוּ לְקַבְּלֵיהָ, וְלֹא אֲשַׁתְּנוּ מִנִּימוּסָא דְלַהוּן לְעַלְמִין. וְתַמָּן אֲתַבְּחִינוּ אַבְהַתְּנָא, כַּדְהָבָא מִגּוֹ שְׂפִכָּה. (ס"א כהתובא דדחבא מנו מוסא)

- לֹא תִרְצַח. וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ, וְעַל כֵּן כָּלֵל הַתּוֹרָה בְּפִרְשָׁה הַזֹּאת. אָמַר רַבִּי חֲזִינָא, בְּרֵאשׁוֹנָה - אָנְכִי ה' אֱלֹהֶיךָ. זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. לֹא תִשָּׂא. לֹא תִרְצַח. לֹא תִנְאַף. לֹא תִגְנוּב. בְּלִישְׁוֹן יַחֲדָאִי - וְכָאֵן - אָנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ, וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ. אֶל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים. בְּלִישְׁוֹן רַבִּים. אֶלָּא בֹא רֵא, מִיּוֹם שְׁהִיּוּ יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם בְּעוֹלָם, לֹא נִמְצְאוּ לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּלִבָּא אֶחָד וּבְרַצוֹן אֶחָד כְּמוֹ בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁעָמְדוּ בְּהַר סִינַי, וְעַל כֵּן הִכָּל נֶאֱמַר בְּלִישְׁוֹן יַחֲדָאִי. אַחַר בְּלִישְׁוֹן רַבִּים, שְׁהִיּוּ לֹא נִמְצְאוּ כָּל כֶּף בְּאוֹתוֹ הַרְצוֹן.

רַבִּי אֶלְעָזָר הָוָה הוֹלֵךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבִּי יוֹסִי בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקוֹנִיָּא חֲמוּי, וְהִי עָמוּ רַבִּי חֲזִינָא וְרַבִּי יוֹסִי. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשַׂדֵּה אַחַת, יָשְׁבוּ תַּחַת אֵילָן אֶחָד. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל אֶחָד יֹאמַר דְּבַר תּוֹרָה. פִּתַּח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (הוֹשַׁע יג) וְאָנְכִי ה' אֱלֹהֶיךָ מֵאֲרִץ מִצְרַיִם וְאֱלֹהִים זוּלָּתִי לֹא תִדַּע. לֹא כָּתוּב אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֲרִץ מִצְרַיִם, אֶלָּא אָנְכִי ה' אֱלֹהֶיךָ מֵאֲרִץ מִצְרַיִם. וְכִי מֵאֲרִץ מִצְרַיִם הָוָה לְהֵם לְמַלְכָּא, וְלֹא מִקְדַּם לְכֵן? וְהָרִי כְּתוּב (בראשית לה) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל בְּנָיו הִסִּירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֹּכַח אֲשֶׁר בְּתוֹכְכֶם, וְכָתוּב וַנִּקְוּמָה וַנְעַלָּה בֵּית אֵל, וְאֵתָּא אֲמַרְתָּ מֵאֲרִץ מִצְרַיִם?!

אֲלֵיָּא, מִיּוֹם שְׁהִיּוּ יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם, לֹא הִפְרִיּוּ אֶת כְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רַק בְּאֲרִץ מִצְרַיִם, שְׁהִיּוּ בְּאוֹתָהּ עֲבוּדָה קִשְׂיָא וְצוּחוּ כְּנִגְדוּ, וְלֹא שִׁנּוּ מִנִּימוּסֵיהֶם לְעוֹלָמִים. וְשֵׁם נִבְחָנוּ הָאֲבוֹת, כְּזֶה מִתּוֹךְ הַפְּסָלִת (כַּהֲתוּךְ הַחֶבֶד

וְהוּוּ חֲמָאן בְּכָל יוֹמָא,

מתוך השלח(ב). ועוד, שְׁהִיו רואים בכל יום כְּמַה כְּשָׁפִים, כְּמַה מִיָּנִים רעים, לְהַטְעוֹת אֶת בְּנֵי הָאָדָם, ולא סָטוּ מִן הַדְרֹךְ לְיָמִין וּלְשִׁמְאַל. ואף על גב שֶׁלֹּא הָיוּ מְפִירִים כָּל כֶּף בְּכַבּוּדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלֵא הָיוּ הוֹלְכִים אַחַר מִנְהַגֵי אֲבוֹתֵיהֶם.

ואַחֲרַי כֶּף רָאוּ כְּמַה נִּסִּים וְכְמַה גְבוּרוֹת, וְלָקַח אֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעַבּוּדָתוֹ. וּמִשּׁוֹם שֶׁכֻּלָּם רָאוּ כְּמַה נִּסִּים וְאוֹתוֹת בְּעֵינֵיהֶם, וְכָל אֹתָם נִסִּים וְגְבוּרוֹת, אָמַר וְאָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ מֵאַרְץ מִצְרַיִם. שֶׁשֵּׁם הָיָה כְבוֹדוֹ בְּהַתְגַּלּוֹת. וְהַתְגַּלָּה עֲלֵיהֶם עַל הַיָּם, וְרָאוּ אֶת זֵי הַכְּבוֹד הַעֲלִיּוֹן פְּנִים בְּפָנִים. שֶׁלֹּא תֵאמְרוּ שְׂאֵלָה אַחֵר הוּא שֶׁדָּבַר עִמָּנוּ, אֲלֵא אֲנִי הוּא שְׂרָאִיתֶם בְּאַרְץ מִצְרַיִם, אֲנִי הוּא שֶׁהֲרַגְתִּי אֶת שׁוֹנְאֵיכֶם בְּאַרְץ מִצְרַיִם, אֲנִי הוּא שֶׁעֲשִׂיתִי כָל אוֹתוֹן עֶשֶׂר מִכּוֹת בְּאַרְץ מִצְרַיִם. וּמִשּׁוֹם כֶּף, וְאֱלֹהִים זִוְלָתִי לֹא תִדַע, שֶׁלֹּא תֵאמַר שְׂאֵחֵר הָיָה, אֲלֵא אֲנִי הוּא הַכֹּל.

עוֹד פֶּתַח, לֹא תַעֲשֶׂק אֶת רֵעֶךָ וְלֹא תִגְדֹל וְלֹא תִלִּין פְּעֻלַת שְׂכִיר עַד בְּקָר. לְמָה לֹא תִלִּין פְּעֻלַת שְׂכִיר? אֲלֵא מִכְּתוּב אַחֵר נִשְׁמַע, שְׂכָתוּב (דברים כד) בְּיוֹמוֹ תִתֵּן שְׂכָרוֹ וְלֹא תְבֹא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ כִּי עֲנִי הוּא וְאֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת נַפְשׁוֹ. לֹא תְבֹא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ, הַזְהָר שֶׁלֹּא תִחַפְּסֵם בְּגִלְלוֹ מִן הָעוֹלָם טָרֵם יִגְיַע זְמַנְךָ לְהַחֲפֹסֵם, כְּמוֹ שְׂנֵאֲמַר (קהלת יב) עַד אֲשֶׁר לֹא תִחַשֵּׁף הַשֶּׁמֶשׁ וְגו'. מִכָּאן לְמַדְנֵנוּ דְּבָר אַחֵר - מִי שֶׁמְשַׁלֵּם לְנַפְשׁוֹ הָעֲנִי, אֶפְלוּ שֶׁהֲגִיעוּ יָמָיו לְהַסְתַּלֵּק מִן הָעוֹלָם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלֵּם לְנַפְשׁוֹ וְנוֹתֵן לוֹ יוֹתֵר חַיִּים.

כָּאֵלּוּ נִטַּל אֶת נַפְשׁוֹ וְאֵת שֵׁל אֲנָשִׁי

כְּמַה חֲרָשִׁין, כְּמַה זִינִין בִּישִׁין, לְאַטְעָאָה לֹון לְבִנֵי נֶשָׂא, וְלֹא סָטוּ מֵאַרְחָא לְיִמִּינָא וְלִשְׂמַאלָא. וְאֵף עַל גַּב דְּלֹא הָווּ יְדַעֵי כָּל כֶּף בִּיקְרָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֲלֵא הָווּ אֲזַלִּין בְּתֵר נִימוּסֵי אֲבֹהֵתְהוֹן.

וְלִבְתָּר, חֲמוֹ כְּמַה נִּסִּין, וְכְמַה גְבוּרָאן, וְנִטַּל לֹון קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְפּוֹלְחָנֵיהּ. וּבִגִּין דְּכִלְהוּ חֲמוֹ כְּמַה נִּסִּין וְאֵתִין בְּעֵינֵיהוֹן, וְכָל אֵינוֹן אֵתִין וּגְבוּרָן. אָמַר וְאָנֹכִי יי' אֱלֹהֶיךָ מֵאַרְץ מִצְרַיִם. דְּתַמָּן הָיָה בְּאַתְגַּלְיָא יְקָרָא דִּילֵיהּ. וְאַתְגַּלִּי עֲלֵיהוּ עַל יִמָּא, וְחֲמוֹ זֵי יְקָרָא עֲלָאָה דִּילֵיהּ אֶפְיִן בְּאַפִּין. דְּלֹא תִימְרוּן אֲלֵהָא אַחֲרָא הוּא דְמַלִּיל עִמָּנָא, אֲלֵא אָנָא הוּא דְחִמִּיתוּן בְּאַרְעָא דְמִצְרַיִם, אָנָא הוּא דְקִטְלָנָא סְנְאִיכוֹן בְּאַרְעָא דְמִצְרַיִם. אָנָא הוּא דְעַבְדָּנָא כָּל אֵינוֹן עֶשֶׂר מְחָאן בְּאַרְעָא דְמִצְרַיִם. וּבִגִּינֵי כֶף, וְאֱלֹהִים זִוְלָתִי לֹא תִדַע, דְּלֹא תִימָא דְאַחֲרָא הוּא, אֲלֵא אָנָא הוּא כֹּלָא.

תָּנוּ פֶּתַח, (ויקרא ט) לֹא תַעֲשׂוּק אֶת רֵעֶךָ וְלֹא תִגְזוֹל לֹא תִלִּין פְּעוּלַת שְׂכִיר אֶתְךָ עַד בְּקָר. לֹא תִלִּין פְּעוּלַת שְׂכִיר אֶמְאִי. אֲלֵא מִקְרָא אַחֲרָא אֲשַׁתְּמַע, דְּכְתִיב, (דברים כד) בְּיוֹמוֹ תִתֵּן שְׂכָרוֹ וְלֹא תְבֹא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ כִּי עֲנִי הוּא וְאֵלָיו הוּא נוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ. לֹא תְבֹא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ, אֲזַדְהֵר דְּלֹא תִחַפְּנִישׁ בְּגִינוּי מַעֲלָמָא, עַד לֹא יִמְטִי זְמַנְךָ לְאַתְכַּנְשָׂא. כְּמַה דְאַתְ אָמַר, (קהלת יב) עַד אֲשֶׁר לֹא תִחַשֵּׁף הַשֶּׁמֶשׁ וְגו'. מִהֲכָא אֹלִיפְנָא מְלָה אַחֲרָא, מָאן דְאַשְׁלִים לְנַפְשָׁא דְמִסְפָּנָא. אֶפִּילוּ (דף פ"ה ע"א) דְמִטּוֹ יוֹמוֹי לְאַסְתַּלְקָא מַעֲלָמָא, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲשְׁלִים לְנַפְשֵׁיהּ, וְהִיבַּ לֵיהּ חַיִּין וְתִיר.

לֹא תִלִּין פְּעוּלַת שְׂכִיר, תָּא חֲזִי, מָאן דְנִטַּל

לֹא תִלִּין פְּעוּלַת שְׂכִיר. בֵּא רָאָה, מִי שֶׁנִּטַּל אֶת שְׂכָר הָעֲנִי,

ביתו. הוא הקטין את נפשו - הקדוש ברוך הוא מקטין את ימיו ומקטין את נפשו מאותו העולם. שהרי כל אותם ההבליים שיוצאים מפיו כל אותו היום, כלם עולים לפני הקדוש ברוך הוא ועומדים לפניו, אחר כך עולה נפשו ונפשות בני ביתו, ועומדים עם אותם ההבליים של פיו, ואז, אפלו נגזר על אותו האיש כמה ימים וכמה טובות, כלם יצקרים ממנו ומסתלקים ממנו.

וְרֵא עוֹד, אֵלָּא שְׁנַפְשׁוֹ אֵינָה עוֹלָה לְמַעְלָה, וְהֵינּוּ מַה שְּׁאָמַר רַבִּי אַבָּא: הִרְחַמְנָן יִצְיַלְנּוּ מֵהֶם וּמַעְלָבוֹנָם. וּפְרָשִׁי, אֶפְלוּ שְׁהוּא עָשִׂיר, וְאֵלָּוִי הוּא נוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ דְּרוּקָא, אֶפְלוּ מִכָּל אָדָם גַּם כֵּן, וְכָל שֶׁכֵּן עֲנִי וְהֵינּוּ מַה שְּׁהִיָּה עוֹשֶׂה רַב הַמְּנוּנָא, כְּשֶׁהִיָּה אוֹתוֹ שְׂכִיר מִסְתַּלַּק מֵעֲבוּדָתוֹ, הִיָּה נוֹתֵן לוֹ שְׂכָרוֹ וְאוֹמֵר לוֹ: טַל אֶת נַפְשְׁךָ שְׁהַפְקִידָת בְּיָדִי, טַל אֶת פְּקֻדוֹנְךָ.

וְאֶפְיֵלּוֹ אָמַר יְהִי בְיָדְךָ, שְׂאֲנִי (א) רֹצֵחַ לוֹתֵר עַל שְׂכָרִי - לֹא הִיָּה רֹצֵחַ. אָמַר: פְּקֻדוֹן שֶׁל גּוֹפֶךָ לֹא רְאוּי לְהִיּוֹת מִפְּקֻד בְּיָדִי, כֵּן שֶׁכֵּן פְּקֻדוֹן הַנַּפְשׁ, שְׁהָרִי פְּקֻדוֹן הַנַּפְשׁ לֹא נִתֵּן אֵלָּא לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתוּב (תהלים א) בְּיָדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי. אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וּבִיד אַחַר מִתֵּר. אָמַר לוֹ, אֶפְלוּ בְּרוּךְ, אַחַר שְׁנִתֵּן.

כתוב לא תלין פעולת שכיר, וכתוב ולא תבוא עליו השמש. אלא הרי פרשה, אבל בא ראה, אין לך יום יום שלא שולט בו יום אחר עליון. ואם הוא אינו נותן לו את נפשו באתו יום, כמי שפוגם את אותו יום עליון.

ולא תבא עליו השמש.

אגרא דמספנא, כאילו נטיל נפשיה, ודאנשי ביתיה. הוא אזער נפשיהו, קדשא בריך הוא אזעיר יומוי, ואזער נפשיה, מההוא עלמא. דהא כל אינון הבליים דנפקי מפומיה, כל ההוא יומא, פלהו סלקין קמיה דקודשא בריך הוא, וקיימין קמיה, לבתר סלקא נפשיה, ונפשיהו דאנשי ביתיה, וקיימין, באינון הבליים דפומיה. וכדין, אפילו אתגזר על ההוא בר נש פמה יומין, וכמה טבאן, פלהו מתעקראן מניה, ומסתלקי מניה.

וְרֵא עוֹד, אֵלָּא דְּנַפְשָׁא דִּילִיָּה לֹא סִלְקָא לְעֵילָא, וְהֵינּוּ דְּאָמַר רַבִּי אַבָּא, רַחֲמֵנָא לְשׁוֹבֵינָן מִנִּיָּהוּ, וּמַעְלָבוֹנִיָּהוּ. וְאוּקְמוּהָ אֶפְיֵלוּ עָשִׂיר הוּא, וְאֵלָּוִי הוּא נוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ דִּיִּיקָא, אֶפְיֵלוּ מִכָּל בַּר נָשׁ נְמִי, וְכָל שֶׁכֵּן מִסְפְּנָא. וְהֵינּוּ דְּהוּא רַב הַמְּנוּנָא עֲבִיד, פַּד הוּא הוּא אַגִּיר מִסְתַּלַּק מֵעֲבִידְתִּיה, הוּא יְהִיב לִיָּה אַגְרִיָּה, וְאָמַר לִיָּה, טוֹל נַפְשְׁךָ דְּאֶפְקִידָת בִּידָאִי, טוֹל פְּקֻדוֹנְךָ.

וְאֶפְיֵלּוֹ אָמַר יְהִי בְיָדְךָ, דְּאָנָא (א) בְּעֵינָא לְסִלְקָא אַגְרִי. לֹא הוּא בְּעֵי. אָמַר פְּקֻדוֹנָא דְּגוֹפֶךָ, לֹא אֶתְחִזִּי לְאֶתְפְּקֻדָא בִּידִי, כֵּן שֶׁכֵּן פְּקֻדוֹנָא דְּנַפְשָׁא. דְּהָא פְּקֻדוֹנָא דְּנַפְשָׁא לֹא אֶתְהִיבַת, אֵלָּא לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא. דְּכַתִּיב, (תהלים א) בְּיָדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי, אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וּבִידָא דְּאֶחְרָא שְׂאֲרִי. אָמַר לִיָּה, אֶפְיֵלוּ בִּידִיָּה, בְּתֵר דִּיְהִיב.

כתוב לא תלין פעולת שכיר, וכתוב ולא תבא עליו השמש. אלא הא אוקמוה, אבל תא חזי לית לך יומא ויומא, דלא שלטא ביה יומא עלאה אחרא. ואי איהו לא יהיב ליה נפשא דיליה בההוא יומא, פמאן דפגים ליההוא יומא עלאה. ובגיגי כף ביומו תתן שכרו, ולא תבא עליו השמש.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֱהָלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גדולי ישראל
והזהר

